

Fremsat den 4. oktober 2023 af Justitsministeren (Peter Hummelgaard)

Forslag

til

Lov om ændring af udleveringsloven¹⁾

(Ændring af kompetencen i sager vedrørende anmodning om samtykke til yderligere strafforfølgning)

§ 1

I udleveringsloven, lov nr. 117 af 11. februar 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 51, stk. 1, ændres »rigsadvokaten« til: »retten«, og efter »stk. 2« indsættes: »og 3«.

2. I § 51 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. En anmodning som nævnt i stk. 1 til stater uden for Norden og Den Europæiske Union, udstedes af rigsadvokaten.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. I straffesager, der ved lovens ikrafttræden er eller vil komme under behandling ved domstolene, hvor rigsadvokaten før lovens ikrafttræden har anmodet om samtykke fra det udleverende land til, at Danmark kan strafforfølge en person for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end dem, der er sket udlevering for, udsteder retten på anklagemyndighedens begæring en anmodning om samtykke, når betingelserne herfor er opfyldt. Retten kan træffe afgørelse herom uden afholdelse af retsmøde.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne, EF-Tidende 2002, nr. L 190, side 1.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkt
 - 2.1. Anmodning om samtykke til yderligere strafforfølgning
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.1.1. Generelt om kompetencen til at udstede en europæisk arrestordre
 - 2.1.1.2. Om specialitetsreglen
 - 2.1.2. Justitsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Den foreslåede ordning
 3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
 5. Administrative konsekvenser for borgerne
 6. Klimamæssige konsekvenser
 7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
 8. Forholdet til EU-retten
 9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
 10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Ved lov nr. 117 af 11. februar 2020 vedtog Folketinget en ny udleveringslov, der afløste den dagældende lov nr. 249 fra 1967 om udlevering af lovovertrædere med senere ændringer.

I udleveringsloven blev den danske ordning for udlevering af lovovertrædere ændret, således at afgørelse om udstedelse af en europæisk arrestordre samt afgørelse om udlevering fra Danmark til udlandet fremover i alle tilfælde træffes af domstolene. Kompetencen til at udstede og afsende udleveringsanmodninger forblev ved anklagemyndigheden.

Det er et grundlæggende princip, at en person som udgangspunkt ikke kan strafforfølges, dømmes eller tilbageholdes for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end den lovovertrædelse, som den pågældende er udleveret for ("specialitetsreglen"). Udgangspunktet er således, at den udleverede ikke må drages til ansvar for andre handlinger end den eller dem, der har begrundet udleveringen. En fravigelse af specialitetsreglen kan f.eks. finde sted, såfremt det udleverende land samtykker til, at der kan ske yderligere strafforfølgning af en tidligere overført lovovertræder.

Rigsadvokaten er efter de gældende regler kompetent myn-

dighed til at udstede en anmodning om samtykke til lande uden for Norden til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end dem, der er sket udlevering for.

En anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen til et andet nordisk land, udstedes af den lokale anklagemyndighed.

Rådet for den Europæiske Unions rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (herefter »rammeafgørelsen«) artikel 27, stk. 3, litra g, og artikel 27, stk. 4, fastslår, at fravigelse af specialitetsreglen kan finde sted, såfremt den judicielle myndighed i den anmodede stat samtykker hertil.

Den 6. februar 2023 blev Folketinget orienteret om, at Justitsministeriet på baggrund af en fornyet vurdering fandt, at udleveringslovens § 51, stk. 1, ikke kan opretholdes i lyset af rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g, jf. stk. 4.

Lovforslaget gennemfører en ændring af udleveringslovens § 51, stk. 1, således at det fremover vil være domstolene,

der udsteder en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen til stater i Den Europæiske Union.

Ordningen i udleveringslovens § 51, stk. 2, hvorefter det er anklagemyndigheden, der udsteder en anmodning til de andre nordiske lande om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen, videreføres uændret.

Med lovforslaget foreslås indsat en bestemmelse om, at en anmodning om samtykke fra stater uden for Norden og Den Europæiske Union til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end dem, der er sket udlevering for, udstedes af rigsadvokaten. Bestemmelsen er en videreførelse af gældende ret.

Det bemærkes i den forbindelse, at rammeafgørelsen anvender »den udstedende stat« i stedet for »den anmodende stat«, som er den terminologi, der anvendes i udleveringsloven om den medlemsstat, der udsteder en europæisk arrestordre. På tilsvarende vis anvender rammeafgørelsen »den fuldbyrdende stat« i stedet for »den anmodede stat«, som er den terminologi, der anvendes i udleveringsloven om den medlemsstat, der skal gennemføre en europæisk arrestordre. Da der ikke er nogen indholdsmæssig forskel på begreberne, anvendes udleveringslovens begreber i forbindelse med omtalen af rammeafgørelsen.

2. Lovforslagets hovedpunkt

2.1. Anmodning om samtykke til yderligere strafforfølgning

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. Generelt om kompetencen til at udstede en europæisk arrestordre

Kompetencen til at udstede og fuldbyrde en europæisk arrestordre var tidligere tillagt rigsadvokaten med adgang til domstolsprøvelse. I 2020 blev kompetencen til at udstede og fuldbyrde en europæisk arrestordre ændret i forbindelse med en revision af udleveringsloven, der havde til formål at sikre, at dansk ret er i overensstemmelse med rammeafgørelsen som fortolket af EU-Domstolen i de forenede sager C-508/18 og C-82/19 PPU samt i sag C-509/18. I de pågældende sager kom EU-domstolen frem til, at en anklagemyndighed ikke kan udgøre en judiciel myndighed i henhold til rammeafgørelsens artikel 6, såfremt den risikerer direkte eller indirekte at blive underlagt styring eller modtage instruktion fra den udøvende magt i forbindelse med en konkret sag om udstedelse af en europæisk arrestordre. Da det følger af retsplejelovens § 98, stk. 3, at justitsministeren kan give anklagemyndigheden pålæg vedrørende behandlingen af konkrete sager, kan den danske anklagemyndighed ikke udgøre en judiciel myndighed i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 6.

Som følge af ovenstående fremgår det af udleveringslovens

§§ 45 og 46, at kompetencen til at udstede en europæisk arrestordre hører under domstolene. Ligeledes fremgår det af udleveringslovens § 35, stk. 1, at kompetencen til at fuldbyrde en europæisk arrestordre hører under domstolene.

Ved notifikation af 15. april 2020, har Danmark oplyst Rådet for den Europæiske Union om, at de danske domstole udgør den udstedende og fuldbyrdende judicielle myndighed for den europæiske arrestordre i Danmark.

2.1.1.2. Om specialitetsreglen

Specialitetsreglen fastsætter det grundlæggende princip om, at en person ikke kan strafforfølges, dømmes eller tilbageholdes for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end den lovovertrædelse, som den pågældende er udleveret for. Udgangspunktet er således, at den udleverede ikke må drages til ansvar for andre handlinger end den eller dem, der har begrundet udleveringen.

Betingelserne og procedurerne for en anmodning fra Danmark til en stat uden for Norden og Den Europæiske Union om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen vil afhænge af det internationale retsgrundlag, som regulerer udleveringsspørgsmål mellem Danmark og det pågældende land, samt gennemførelseslovgivningen i det land, hvorfra der er sket udlevering.

Betingelserne for en anmodning fra Danmark til et andet nordisk land om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen er fastsat i den nordiske udleveringskonvention.

Det bemærkes, at de internationale aftaler om udlevering, som Danmark har indgået med stater uden for Norden og Den Europæiske Union, ikke aktuelt indeholder et krav om, at en anmodning om fravigelse af specialitetsreglen skal udstedes af domstolene.

Den nordiske udleveringskonvention indeholder ligeledes ikke et krav om, at en anmodning om fravigelse af specialitetsreglen skal udstedes af domstolene.

Det følger imidlertid af rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g, og artikel 27, stk. 4, at fravigelse af specialitetsreglen kan finde sted, såfremt den anmodede judicielle myndighed samtykker hertil. Anmodningen om samtykke skal indgives til den anmodede judicielle myndighed med de i artikel 8, stk. 1, omhandlede oplysninger og ledsaget af en oversættelse som anført i artikel 8, stk. 2. Samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke til strafforfølgning af, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til rammeafgørelsens bestemmelser. Samtykke skal nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 3, og kan ellers kun nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 4 og 4a.

Udleveringslovens § 41 fastslår, at domstolene træffer afgørelse om fravigelse af specialitetsreglen i sager, hvor en person er blevet udleveret fra Danmark til et andet land, og der efterfølgende anmodes om tilladelse til strafforfølgning

eller fuldbyrdelse for en anden strafbar handling begået af den pågældende før udleveringen.

I medfør af udleveringslovens § 51, stk. 1, er rigsadvokaten tillagt kompetencen til at fremsætte en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen i sager, hvor en person er blevet udleveret fra et andet land til Danmark, således at Danmark kan strafforfølge personen for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end dem, for hvilken den pågældende er udleveret.

Af udleveringsloven § 51, stk. 2, fremgår, at en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen til et andet nordisk land, udstedes af anklagemyndigheden.

Det fremgår af bemærkningerne til § 51, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 78 som fremsat, side 99, at det er forudsat, at rammeafgørelsen ikke stiller krav om, at en anmodning om samtykke fra det udleverende land til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end dem, for hvilken den pågældende er udleveret, skal fremsættes af en judiciel myndighed.

2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

I bemærkningerne til udleveringslovens § 51, stk. 1, er det således lagt til grund, at rammeafgørelsen ikke stiller krav om, at en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen skal fremsættes af en judiciel myndighed, som fortolket i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 6.

Efter en fornyet vurdering er det imidlertid Justitsministeriets vurdering, at rammeafgørelsens artikel 27, stk. 4, 2. pkt., må forstås således, at en anmodning om fravigelse af specialitetsreglen vil skulle fremsættes af en judiciel myndighed, som fortolket i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 6 og EU-domstolens praksis.

Justitsministeriet har lagt afgørende vægt på, at det fremgår af ordlyden til artikel 27, stk. 4, 2. pkt., at samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til rammeafgørelsens bestemmelser.

Efter Justitsministeriets opfattelse kan det udledes heraf, at den udvidelse af tiltalen, der er den direkte følge af fravigelsen af specialitetsreglen, i sig selv skal kunne begrunde udstedelse af en europæisk arrestordre.

Det følger heraf, at en anmodning om fravigelse af specialitetsreglen skal fremsættes af en judiciel myndighed, som tillige ville kunne udstede en europæisk arrestordre. En sådan fortolkning er endvidere i overensstemmelse med Kommissionens meddelelse om den europæiske håndbog om udstedelse af en europæisk arrestordre, del I, afsnit 2.6, hvorefter en anmodning om samtykke skal afgives efter den samme procedure og skal omfatte de samme oplysninger, som gælder for en normal arrestordre. Den kompetente judi-

cielle myndighed sender således anmodningen om samtykke direkte til den fuldbyrdende judicielle myndighed, der overgav personen.

I Danmark er den kompetente judicielle myndighed ved udstedelse af en europæisk arrestordre domstolene, hvorfor det ligeledes vil skulle være domstolene, der udsteder en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen i medfør af rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g, jf. stk. 4.

Justitsministeriet finder, at den nuværende ordning i forhold til stater uden for Norden og Den Europæiske Union bør videreføres, således at en anmodning om samtykke fra stater uden for Norden og Den Europæiske Union til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end dem, der er sket udlevering for, fortsat udstedes af rigsadvokaten.

Ordningen i forhold til de andre nordiske lande, hvorefter en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen udstedes af anklagemyndigheden, findes ligeledes at burde videreføres uændret.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Ved lovforslagets § 1, nr. 1, foreslås det, at udleveringslovens § 51, stk. 1, ændres, således at anmodninger om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen til stater i Den Europæiske Union, bortset fra de andre nordiske lande, vil skulle udstedes af retten.

Den foreslåede ordning vil indebære, at kompetencen til at udstede en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen til en stat i Den Europæiske Union vil overgå fra rigsadvokaten til domstolene.

Det foreslås endvidere ved lovforslagets § 1, nr. 2, at indsætte et nyt stk. 3 i udleveringslovens § 51, hvorved den nuværende ordning i forhold til stater uden for Norden og Den Europæiske Union videreføres, således at en anmodning om samtykke fra stater uden for Norden og Den Europæiske Union til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end dem, der er sket udlevering for, fortsat udstedes af rigsadvokaten.

Med lovforslaget videreføres § 51, stk. 2, uændret, således at kompetencen til at udstede en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen til de andre nordiske lande, fortsat er hos anklagemyndigheden. Lovforslaget indebærer således ingen ændringer i forhold til gældende ret på dette punkt.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 2, stk. 2, medfører, at retten i straffesager, der er eller vil komme under behandling ved domstolene, og hvor rigsadvokaten før lovens ikrafttræden har udstedt en anmodning om samtykke fra det udleverende land til fravigelse af specialitets-

reglen, kan udstede en ny anmodning om samtykke på anklagemyndighedens begæring, når betingelserne herfor er opfyldt. Retten kan træffe afgørelse herom uden afholdelse af retsmøde.

Den foreslåede bestemmelse omfatter ikke straffesager, der er endeligt afgjort. Der vil således kunne være sager, hvor rigsadvokaten har udstedt en anmodning om samtykke fra det udleverende land til fravigelse af specialitetsreglen, og hvor den tiltalte i sagen er dømt skyldig ved endelig dom for de forhold, som indgik i anmodningen.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 7 indebærer et forbud mod straf med tilbagevirkende kraft. Forbuddet vedrører alene materielle straffebestemmelser, der definerer en forbrydelse eller foreskriver en straf, jf. bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 17. september 2009 i sagen *Scoppola mod Italien (Nr. 2)*, præmisserne 110-113, og finder således ikke anvendelse på processuelle regler som den foreslåede ændring af udleveringslovens § 51, stk. 1. Den foreslåede ordning, der også vil finde anvendelse på verserende straffesager, herunder sager, hvor der er truffet afgørelse i 1. instans, vurderes af den grund ikke at rejse spørgsmål i forhold til forbuddet mod straf med tilbagevirkende kraft i EMRK artikel 7.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1 og § 2, stk. 2, samt bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes ikke at medføre økonomiske konsekvenser for det offentlige af betydning. Begrænsede merudgifter vil blive håndteret inden for myndighedernes eksisterende økonomiske rammer.

Lovforslaget opfylder første princip om digitaliseringsklar lovgivning om enkle og klare regler. De øvrige principper er ikke relevante for lovforslaget.

Lovforslaget vurderes ikke at ville have implementeringskonsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljø- og naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører en ændring i dansk lovgivning, der er nødvendig for Danmarks opfyldelse af artikel 27, stk. 3, litra g, jf. stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedureerne for overgivelse mellem medlemsstaterne.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 4. juli 2023 til den 18. august 2023 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Østre og Vestre Landsret, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Procesbevillingsnævnet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Advokatrådet, Amnesty International, Danske Advokater, Det Kriminalpræventive Råd, Foreningen af Fængselsinspektører m.fl., Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsadvokater, Fængselsforbundet, Institut for Menneskerettigheder, Justitia, HK Landsklubben Danmarks Domstole, HK Landsklubben for Kriminalforsorgen, Kriminalforsorgsforeningen, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen KRIM, Naalakkersuisut (via Rigsombudsmanden i Grønland), Politidirektørforeningen, Politiforbundet, Retspolitisk Forening, Rigsadvokaten, Rigsombudsmanden på Færøerne og Rigspolitiet.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ja, de begrænsede merudgifter vil blive håndteret inden for myndighedernes eksisterende økonomiske rammer.

Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Med lovforslaget gennemføres de ændringer i dansk lovgivning, der er nødvendige for Danmarks opfyldelse af artikel 27, stk. 3, litra g, jf. stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det følger af udleveringslovens i § 51, stk. 1, at det er rigsadvokaten, der udsteder en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen, som sendes til det land, hvorfra den pågældende er blevet udleveret.

Det fremgår af udleveringslovens § 51, stk. 2, at en anmodning som nævnt i stk. 1 til et andet nordisk land, udstedes af anklagemyndigheden.

Det foreslås i udleveringslovens § 51, stk. 1, at »rigsadvokaten« ændres til »retten«, og at der efter »stk. 2« indsættes »og 3«.

Den foreslåede ordning indebærer, at kompetencen til at anmode om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen til en stat i Den Europæiske Union, bortset fra de nordiske lande, vil blive overført fra rigsadvokaten til retten.

For så vidt angår de andre nordiske lande videreføres udleveringslovens § 51, stk. 2, uændret, således at kompetencen til at udstede en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen til de andre nordiske lande, fortsat er hos anklagemyndigheden. Lovforslaget indebærer således ingen ændringer i forhold til gældende ret på dette punkt.

Såfremt anklagemyndigheden ønsker at udvide tiltalen mod en udleveret person for forhold, der er begået før udleveringen, og som ikke er omfattet af udleveringsanmodningen, vil anklagemyndigheden fremover skulle anmode retten om

at udstede en anmodning til den pågældende stat i Den Europæiske Union om samtykke til at fravige specialitetsreglen.

Det formodes, at anklagemyndigheden til brug for rettens afgørelse om, hvorvidt der skal udstedes en anmodning til det udleverende land om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen, udarbejder et udkast med de relevante oplysninger til en sådan anmodning til det udleverende land.

Det forudsættes endvidere, at såfremt retten imødekommer begæringen om udstedelse af anmodningen, forestår rigsadvokaten den praktiske fremsendelse af den af retten udstedte anmodning til det udleverende land.

Ved modtagelse af samtykke til fravigelse af specialitetsreglen fra det udleverende land, forudsættes rigsadvokaten at fremsende dette til den lokale anklagemyndighed med henblik på, at samtykket kan fremlægges i retten i forbindelse med behandlingen af straffesagen her i landet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det følger af det foreslåede § 51, stk. 3, at en anmodning som nævnt i stk. 1 til stater uden for Norden og Den Europæiske Union, udstedes af rigsadvokaten.

Med bestemmelsen foreslås den gældende retstilstand, for så vidt angår lande uden for Norden og Den Europæiske Union, videreført uændret.

Det vil således fortsat være rigsadvokaten, der udsteder en anmodning om samtykke fra stater uden for Norden og

Den Europæiske Union til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end dem, der er sket udlevering for.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Det vurderes påkrævet, at loven træder i kraft dagen efter kundgørelse i Lovtidende, idet lovændringen har til formål at rette op på en retstilstand, som ikke er i overensstemmelse med rammeafgørelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at i straffesager, der ved lovens ikrafttræden er eller vil komme under behandling ved domstolene, hvor rigsadvokaten før lovens ikrafttræden har udstedt en anmodning til det udleverende land om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen, udsteder retten på anklagemyndighedens begæring en ny anmodning til det udleverende land om samtykke til yderligere strafforfølgning, når betingelserne herfor er opfyldt.

Bestemmelsen forudsættes anvendt i straffesager, hvor det udleverende land på baggrund af en af rigsadvokaten udstedt anmodning, har samtykket til fravigelse af specialitetsreglen, hvor anklagemyndigheden har fremsendt anmodningen som led i behandlingen af spørgsmålet om tiltalerejsning, og straffesagen derfor endnu ikke er fremsendt til retten.

Det forudsættes, at bestemmelsen tillige vil blive anvendt, hvis en dom afsagt forud for lovens ikrafttræden, ankes inden for ankefristens udløb, uanset om ankemeddelelsen først indleveres, efter at loven er trådt i kraft.

Den foreslåede bestemmelse finder ikke anvendelse på straffesager, hvor der forud for lovens ikrafttræden er afsagt dom, og hvor dommen ikke er anket inden ankefristens udløb, uanset om ankefristen først udløber efter lovens ikrafttræden.

Retten kan behandle anklagemyndighedens begæring om udstedelse af en anmodning til det udleverende land om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen uden afholdelse af et retsmøde. Det forudsættes, at anklagemyndigheden i forbindelse med fremsendelse af anmodningen til retten sender en kopi af anmodningen til forsvareren, således at forsvareren vil have mulighed for at komme med sine bemærkninger skriftligt over for retten.

Til § 3

Det foreslås, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

For Grønland gælder lov nr. 249 af 9. juni 1967 om udlevering af lovovertrædere, som ændret ved lov nr. 378 af 6. juni 2002 og lov nr. 494 af 12. maj 2010, som sat i kraft for Grønland ved kongelig anordning nr. 668 af 8. juni 2016. Lov nr. 117 af 11. februar 2020 om udlevering til og fra Danmark er således ikke sat i kraft for Grønland.

Færøerne har pr. 1. marts 2010 overtaget lovgivningskompetencen på det strafferetlige område. Loven kan derfor ikke gælde eller ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

§ 51. En anmodning om samtykke fra det udleverende land til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, udstedes af rigsadvokaten, jf. dog stk. 2.

Stk. 2 ---

Lovforslaget

§ 1

I lov om udlevering til og fra Danmark (udleveringsloven), foretages følgende ændringer:

1. I § 51, stk. 1, ændres »rigsadvokaten« til »retten«, og efter »stk. 2« indsættes »og 3«.

2. I § 51 indsættes som stk. 3. »En anmodning som nævnt i stk. 1 til stater uden for Norden og Den Europæiske Union, udstedes af rigsadvokaten.«